

en cyklist, som væltes af cyklen, men hvor det efterfølgende viser sig, at cyklisten slet ikke er kommet til skade eller kun har fået skader af den nævnte mindre betydning. I disse tilfælde kan der næppe antages at være behov for at reagere med en frihedsstraf. Derimod kan det overvejes at forhøje bødestrafpen i forhold til det nugældende niveau, f.eks. til 5.000 kr.

Ved overtrædelse af de øvrige bestemmelser i den foreslåede § 9, stk. 1 og 2, anvendes i nugældende praksis bødestrafpen på 1.000 kr. Også dette niveau for bødernes størrelse bør efter min opfattelse forhøjes. Det bemærkes i den forbindelse, at en undladelse af at opgive navn og bopæl ved påkørsel, der har medført materiel skade, ofte indebærer meget væsentlige udgifter for ejeren af et påkørt køretøj, og at en forhøjelse af bøden derfor forekommer velbegrundet.

En straffebestemmelse i tilknytning til den foreslåede regel i § 9 kan herefter eventuelt udformes således:

»Overtrædelse af § 9, stk. 1 og 2, nr. 2-6, straffes med bøde. Overtrædelse af § 9, stk. 2, nr. 1, straffes med fængsel indtil 1 år, under formildende omstændigheder, herunder hvis der ikke er sket skade, eller hvis skaden er af mindre betydning, dog med bøde.«

I en række tilfælde, hvor en trafikant overtræder den nugældende bestemmelse i færdselslovens § 9, stk. 1, 1. pkt., vil der tillige foreligge en overtrædelse af straffelovens § 253, om den der undlader at hjælpe nogen, der er i øjensynlig livsfare, eller undlader at træffe foranstaltninger til redning af en tilsyneladende livløs eller at drage omsorg for en person, der er ramt af en ulykke.

Som det fremgår af de domme, der er beskrevet i afsnit 4.4. ovenfor, må det antages, at der i sådanne sager isoleret set idømmes frihedsstraf for overtrædelsen af § 253. Det er imidlertid ikke muligt mere præcist at vurdere straffen for en sådan overtrædelse, idet der i sager af denne karakter oftest foreligger andre overtrædelser, der medfører frihedsstraf, til samtidig påkendelse.

Bestemmelsen i straffelovens § 253 omfatter de alvorligste sager om flugtbilisme, idet der er tale om, at en person forsætligt undlader at hjælpe, hvor en anden er i livsfare eller livløs. I nogle

tilfælde kan denne manglende hjælp føre til, at personen afgår ved døden.

Det kunne på den baggrund overvejes at foreslå en ændring, således at der bliver mulighed for at præcisere i bemærkningerne i et lovforslag, at der i de groveste tilfælde af flugt fra et uheldssted skal udmåles en frihedsstraf for overtrædelse af straffelovens § 253 i niveauet 2-3 måneders fængsel.

Det bemærkes i den forbindelse, at det ved domfældelse i sammenstød efter både straffelovens § 253 og den foreslåede nye regel i færdselslovens § 9, stk. 2, nr. 1, forudsættes, at straffen efter § 9, stk. 2, nr. 1, absorberes af straffen for overtrædelse af straffelovens § 253.

Foreligger der overtrædelse af andre af de foreslåede regler i færdselslovens § 9 samtidig med en overtrædelse af straffelovens § 253, vil der efter bestemmelsen i færdselslovens § 118 a, stk. 4, 2. pkt., skulle idømmes en bøde ved siden af frihedsstraffen. Der er dog næppe behov for at anvende fuldstændig kumulation i tilfælde, hvor f.eks. både § 9, stk. 1 og 2, eller flere af de enkelte led i § 9, stk. 2, er overtrådt.

5.2. Frakendelse af førerretten

Reglerne om frakendelse af førerretten er fastsat i færdselslovens § 125 (betinget frakendelse) og § 126 (ubetinget frakendelse). Efter disse bestemmelser kan der ske frakendelse af førerretten ved kørselsfejl, hvorved der er voldt skade på person eller ting, eller i tilfælde, hvor kørslen indebærer en risiko for færdselssikkerheden, uanset at der ikke konkret er forvoldt skade på personer eller ting eller har været fare herfor. Det gælder f.eks. ved spirituskørsel eller hastigheds-overtrædelser.

De nugældende regler om frakendelse er således først og fremmest rettet mod situationer, hvor det er kørslen, der skaber en trafikfarlig situation.

Undtagelser hertil findes dog i færdselslovens § 125, stk. 1, nr. 6, og § 126, stk. 1, nr. 4, om frakendelse ved overtrædelser vedrørende kontrolapparatet i køretøjer, der er undergivet regler om køre- og hviletid, og § 126, stk. 1, nr. 3, om frakendelse ved overtrædelser af reglerne om hastighedsbegrænsere i tunge køretøjer. Der kan således i disse særlige tilfælde ske frakendelse, selv om overtrædelserne ikke i sig selv indebærer en færdselssikkerhedsmæssig risiko.